

LUTHEROVA DEKÁDA 2015

Sloboda a služba kresťana – ospravedlnenie a posvätenie

4. Otroctvo a sloboda

"Čo teda? Máme hrešiť, pretože nie sme pod zákonom, ale pod milosťou? Vôbec nie. Či nevíete, že komu sa oddávate za otrokov, aby ste poslúchali, tomu ste otrokmi a tomu ste poslušní: alebo hriechu - na smrť, alebo poslušnosti - na spravodlivosť? Ale vďaka Bohu, že ste (len) boli otrokmi hriechu a stali ste sa zo srdca poslušnými tomu učeniu, ktorému ste boli odovzdaní. Oslobodení však od hriechu, stali ste sa služobníkmi spravodlivosti - po ľudsky hovorím pre slabosť vášho tela - lebo ako ste svoje údy vydávali do služby nečistote a nepravosti, aby ste páchali neprávosť, tak teraz vydávajte svoje údy do služby spravodlivosti, aby ste došli posvätenia. Lebo keď ste boli otrokmi hriechu, boli ste slobodní voči spravodlivosti. A aké ovocie ste vtedy mali z toho? Teraz sa hanbíte za to! Lebo koniec toho je smrť! Teraz však, oslobodení od hriechu a oddaní službe Bohu, máte svoje ovocie na posvätenie a napokon večný život. Lebo odmena za hriech je smrť, ale Božím darom milosti je večný život v Kristovi Ježišovi, Pánovi našom." (R 6, 15 – 23)

Sloboda je veľmi zvláštny pojem. Celé generácie za ňu bojovali, túžili po nej, umierali pre ňu. Bola heslom mnohých revolúcií, víziou mnohých buditeľov, vodcov a umelcov. Sloboda, ktorú vnímali ako stav, keď človek či národ je sám sebe pánom, ak mu nikto nevládne, ak nikoho nemusí poslúchať, nikomu sa podriaďovať, ale žije si svoj život podľa vlastných predstáv.

O takejto slobode snívajú často aj mladí ľudia, ktorí sa cítia neslobodní vo svojej rodine, kde sa musia zapájať do domácich prác, kde musia poslúchať rodičov, vykonávať kadejaké iné povinnosti, ktoré im rodičia prikážu. Myslia si, že keď dospelý, budú si žiť slobodne – teda im nikto nebude nič určovať, nikto im nebude nič nariaďovať, a oni si budú robiť, čo budú sami chcieť, a budú teda sami sebe páni.

Aj v Biblii sa často píše o slobode a o tom, že Pán Ježiš nás oslobodil. My, ktorí v Neho veríme, sme nazývaní slobodnými, a ne jeden kresťan si veru myslí, že to znamená presne takú slobodu, ako sme hovorili pred chvíľou: že človek si je sám sebe pánom, že už nie je nikomu a ničomu poddaný, že hriech sa ho už netýka. Mnoho kresťanov žije v presvedčení, že o hriechu už ani netreba hovoriť, že tým, že uverili Kristovi, navždy sa hriechu zbavili a teraz si môžu robiť, čo chcú, a nebude im to nikto rátať za hriech, nech by to bolo čokoľvek.

Písmo však hovorí o inej slobode. Hovorí, že Pán Ježiš nás oslobodil z otroctva hriechu a zákona. Vysvetľovali sme si to na minulých biblických hodinách, keď sme hovorili o tom, ako zákon človeka neustále obviňuje z hriechu, ako sa človek sám tohto hriechu nedokáže zbaviť, ako sa nedokáže polepšiť a nedokáže zákon naplniť a byť dokonalý. Hovorili sme aj o tom, že Pán Ježiš zákon naplnil a svoju spravodlivosť pripísal nám, takže sa už nemusíme báť, že by sme boli súdení podľa svojich hriechných skutkov.

Od moci zákona a hriechu sme teda oslobodení. Znamená to, že môžeme veselo hrešiť a bude nám všetko odpustené, pretože Pán Ježiš za nás zaplatil, naplnil zákon a pripisuje nám svoje zásluhy? Túto istú otázku kladie aj apoštol Pavel na začiatku dnešných slov a jeho odpoveďou je rázne: Nie!

Apoštol Pavel hovorí, že človek nikdy nie je sám sebe pánom, ale vždy je sluhom toho, čomu sa odovzdal. Človek teda buď slúži hriechu, alebo Pánovi Ježišovi. Z moci hriechu sme sa sami nedokázali vymaniť, ak nás však z nej vytrhol Pán Ježiš, znamená to, že sme Jeho. Navyše On nás z toho hriechu nevytrhol proti našej vôli. On nám to ponúka – každému jednému človeku túto milosť prináša, no človek musí na to reagovať a povedať "áno". Ak človek prijme ponúkanú milosť Božiu, Pán Ježiš ho vytrhne z moci hriechu, no tým sa človek stane otrokom Pána Ježiša Krista. Je to podobné, ako keď v stredovekých pirátskych filmoch sledujeme osudy hrdinov, ktorí sa ocitli na

pirátskej lodi a nedokázali sa zachrániť. Keď prišla iná loď, napríklad loď kráľovskej flotily, a porazila pirátov, prijala väzňov na svoju palubu, no títo ešte nemohli odísť, naďalej boli v zajatí lode, avšak už nie nepriateľskej, ale spojeneckej. Ak sme Pánovi Ježišovi povedali svoje "áno", vložili sme sa Mu do služby a je teda teraz On naším Pánom.

Niektó možno povie: Prečo nám Pán Ježiš nedá úplnú slobodu? Prečo nás po onom vytrhnutí z moci hriechu jednoducho nenechá, aby sme si robili, čo chceme? Odpoveď je veľmi jednoduchá: pretože by sme opäť padli do moci hriechu. Treba nám vedieť, že Pán Ježiš nie je otrokársky Pán, ktorý svojich sluhov zneužíva a mučí. Pán Ježiš je láskavý Pán, ktorý svojich sluhov nazýva priateľmi (J 15, 15) a Jeho cieľom je ochrániť nás pred zlom a opätovným pádom do hriechu.

Apoštol Pavel okrem toho, že zdôrazňuje, že oslobodením od moci hriechu sme sa stali otrokmi spravodlivosti, pripomína aj to, aké je ovocie jedného i druhého. Kým človek slúži hriechu, koná hriešne a jeho život prináša ovocie, za ktoré sa musí hanbiť. Po príklady ani dnes netreba chodiť ďaleko, veď špiny, škandálov a káuz, ktoré by ľudia najradšej zamietli pod koberec, je neúrekom. To je všetko následok hriechu, ktorému ľudia slúžia. Avšak kto slúži spravodlivosti a spravodlivému Pánovi Ježišovi, toho život prináša dobré ovocie už tu na zemi a v konečnom dôsledku prinesie spasenie a večný život. Slúžiť spravodlivosti a spravodlivému Pánovi sa teda opláti. A to ešte viac, ak si uvedomíme, že odmenou za hriech je smrť, no spasenie a večný život je Boží dar milosti. Tieto slová nech sú nám mottom pre každý deň, pretože nám pripomínajú, že hoci sme hriešni, hoci nedokážeme naplniť zákon, hoci sme slabí a robíme chyby, Pán Ježiš nás svojou dokonalosťou a svojou smrťou oslobodil a daroval nám z lásky a milosti spasenie a večný život. Miluje nás takých, akí sme, takých, akí sme nás chce mať a prijíma nás za svojich, aby nás už tu v živote viedol, ochraňoval a sprevádzal, pri poslednom súde nás pred nebeským Sudcom obhajoval a napokon nás voviedol do nebeského kráľovstva.

Aké krajšie poznanie možno nájsť v Písme, než toto poznanie nekonečnej Božej lásky a milosti? Akú väčšiu radosť možno spoznať, než je radosť z toho, že Pán Boh nám ako dar dáva svoje nebo? Nuž nečudo, že Dr. Martin Luther nemohol vo svojej dobe, keď sa ľudia trápili otázkou, či budú spasení, mlčať. Im nebolo jedno, či budú, alebo nebudú večne žiť, ako je to často dnes, keď sa ľudia o svoju dušu vôbec nezaujímajú. V stredoveku, keď bol život ťažký a pre mnohých predstavoval nikdy sa nekončiacu námahu a utrpenie, bolo nebeské kráľovstvo jedinou nádejou odpočinku, pokoja a radosti. Dostaneme sa tam však vôbec? Budeme môcť večne žiť bez námahy a strastí v pokoji a radosti? Sme dosť dobrí, aby sme si to zaslúžili? Urobili sme dosť dobrých skutkov? Naplnili sme zákon? Urobili sme všetko, čo sme mali a ako sme mali? Takéto a ešte mnohé iné otázky trápili ľudí, a Dr. Martin Luther spoznal, že sú zbytočné, lebo jediné čo človek potrebuje, je veriť v Pána Ježiša Krista a povedať úprimné "áno" Jeho pozvaniu a Jeho ponuke. Kto Jemu uverí, stáva sa otrokom spravodlivosti – otrokom láskavého Pána, ktorý svojim sluhom dáva ako dar večné nebeské kráľovstvo.

Štefan Kiss